

1.

„A to mě na to nádraží nemůžeš hodit autem?“ vztekala se Fany při pohledu na bratra Tobiáše rozvalujícího se u kuchyňského stolu v šíleně zmuchlaném pyžamu s několika čerstvě urvanými knoflíčky. Očividně měl za sebou bouřlivou noc. Fany to odhadovala na divoké sny plné krvelačných mimozemšťanů nebo nenasytných milenek, možná obojího.

„To je pravda, proč bys ji tam vlastně nemohl zavézt autem, když táta zrovna dneska nemůže?“ ozvala se maminka a obrátila v pánvi další zlatoučký řízek na bříško.

„Protože táta mi před týdnem zabavil klíčky, jestli si vzpomínáte,“ zívł Tobiáš nevzrušeně.

„No jo, vlastně, ale to se nediv, když jsi mu vyjel celou nádrž a pak jsi postavil auto do garáže jakoby nic,“ pokrčila maminka rameny.

„Se nedivím. Z právníckého hlediska se jedná o zcizení cizího majetku, kterým tátův benzín prokazatelně byl, což je paragraf...“

„Á, náš pan justiciár,“ přerušila ho Fany pohrdlivě. „Zas dělá chytrýho. Jenže to odnesu akorát já. Jak k tomu teď přijdu, že se až na Černý Most potáhnu metrem? A s tolika bágla!“

„A jak k tomu přijdu já, že ti tam ty bágly ponesu, co?“ zívł znovu Tobiáš a zatvářil se vrcholně ublíženě, což nebylo nic zvláštního vzhledem k tomu, že byla sobota, půl šesté ráno, a Tobiáš v sobotu obvykle vespává do deseti hodin.

„Snad to pro sestru uděláš, ne?“ zamračila se maminka. „Copak by to všechno sama unesla? Lyže a snowboard a batoh a ještě tašku s jídlem.“

„No právě,“ odsekl. „Smažíš řízků, jako by se chystala na oba zemský póly za sebou bez jediné zastávky v civilizovaných krajích. Myslíš, že v Liberci nemají něco jako obchod?“

„Nediskutuj a radši se už jdi oblíct, ať neletíte na poslední chvíli,“ napomenula ho maminka s pohružkou, že mu ze zlatavých řízečků nedá stranou ani jeden, když tu bude dál okounět.

A tak Tobiáš honem zvedl své tělo usoužené na jeho vkus příliš krátkým spánkem a odklátil se do koupelny.

Metro bylo kupodivu poloprázdné. Na to, že v Praze začínaly jarní prázdniny, až podezřele. Fany usoudila, že každý rozumný člověk jede na hory autem, a když ne až na hory, tak na nádraží docela určitě. Tobiáš naopak usoudil, že každý rozumný člověk v tuhle hodinu ještě spí, a mohutně zívaje se uvelebil na prázdné sedačce u okna, čelo zabořené do vaku s Faninými lyžemi. Vmžiku se propadl do spánku zajisté plného dlouhohých blondýn, jak Fany s úšklebkem hádala z jeho slastně připitomělého výrazu.

Florenc, přestupní stanici mezi trasou B a C, málem přejeli, protože Tobiáš nebyl k probuzení. Až když Fany zacloumala lyžemi, které i ve spánku pevně svíral, otevřel malátně oči, ale přihlouplý výraz ho neopouštěl ani na pomalu se šinoucím eskalátoru. Probrala ho až jakási plavovláska v přiléhavých džínách a krátkém huňatém kožíšku, která je na pojízdných schodech mījela v protisměru. Dokonce se za ní i celkem svižně otočil.

Fany v tu chvíli, jako už několikrát předtím, napadlo, jestli by svého povedeného bratra, budoucího právníka a hlavního mudrlanta jejich rodiny, neměla dát dohromady se Simčou. Blondátá a dlouhohá je na to dost. A od té doby, co se brácha rozešel s Ivanou, s ním všechno pěkně mává. Ale nakonec si řekla, že mu to nemůže udělat. Simča je nepolapitelně migru-

jící tornádo a Tobiáš je přece jen bratr. I když většinou jen pro zlost. No jako teď.

„Krucí, dávej pozor! Kam vejráš?“ žďuchla do něj v poslední chvíli snowboardem, než se na dojezdu eskalátoru, s hlavou stále ještě otočenou za zadečkem kožiškové blondýny, málem přerazil.

Ne, rozhodla se, se Simčou je dávat dohromady nebudu. Brácha je hypermanipulativní plašan a Simča je přece jen kamarádka.

„Hele, a cože ti vlastně s lyžema nepomáhá ten tvůj Kat?“ přerušil najednou Tobiáš její úvahy.

„A to jako má jet přes celou Prahu, aby mohl na Černý Most dorazit s dvojnásobným počtem zavazadel, než má sám, jo?“ vyjela Fany.

„On by to snad Katoušek nezvládl?“ podivil se Tobiáš. „To slyším poprvé.“

„Tak zaprvé by to zvládl, kdybych chtěla, a zadruhé mu neříkej Katoušek, je sice o tři roky mladší než ty, ale nejmíň o půl hlavy vyšší, takže si na něj moc nevyskakuj,“ usadila ho.

„Já vím, když bude chtít, setne mi hlavu jako nic,“ uchechtl se Tobiáš, celkem zevrubně zasvěcený do Katovy záliby v historickém šermu i do toho, že ve skupině jemu podobných nadšenců mu při představeních, s kterými objíždějí hrady, zámky, tvrze a v zimě plesy, obvykle připadá úloha kata, což mu přineslo neodpáratelnou přezdívku.

Fany přemýšlela, jestli Tobiášova mírná nevraživost vůči Katovi, kterou občas projeví, je odrazem toho, že si někdo dělá právo na jeho sestru, ale nakonec to zavrhla. Takovéhle atavizmy jsou bráchovi cizí. Spíš to bude tím, že naše bábrlinka na Kata nedá dopustit a pořád Tobimu předhazuje, jak jí Kat v létě v Doksech naštipal dřevo na celou zimu, kdežto Tobiáš jí za celé prázdniny poslal jen pár esemesek.

Při poslední úvaze, v které Kat převyšoval Tobiáše o mnohem víc než o půl hlavy, se Fanina ústa roztáhla do úsměvu. Už se nemohla dočkat, až se s Katem zase uvidí, až ji vezme do náruče a dá jí pusy. A to se naposled viděli včera odpoledne.

Úsměv jí vydržel i při východu z metra a během krátké cesty na stanoviště dálkových autobusů.

Kat už tam stál. Jeho vysoká štíhlá postava byla v malém hloučku nepřehlédnutelná. Sotva spatřil Fany kymácející se pod těžkým batohem, který její nepříliš galantní bratříček odmítl nést pod záminkou, že by musel posunout popruhy, rozběhl se jí naproti.

„Nono,“ komentoval Tobiáš jízlivě jejich objetí.

„Nevšímej si ho,“ zasmála se Fany na Kata. „Žárlí.“

„Houbelec,“ usadil ji bratr. „Spíš bych o někoho rád opřel tvoje lyže, abych se rychle mohl jet domů dospat.“

„Ukaž,“ pustil Kat Fany, přes rameno si přehodil její batoh a natáhl se k Tobiášovi po lyžích. „Já už to zvládnou. A díky.“

„No jo,“ zafuněl Tobiáš a rozpačitě hodil očima po hloučku ostatních. „Hlavně ji zvládni pořádně ohlídat. I před sebou, jasný? Abys ji nepřivedl do maléru. Zletilá už sice je, ale plnoletá nikoliv. Podle paragrafu...“

„Jdi už, Tobine,“ okřikla ho Fany pohoršeně a rukou se mu snažila zacpat pusou. „Jdi, doma tě čeká postýlka, miloučká, teploučká...“

Několik lidí v blízkém hloučku se rozesmálo. Tobiáš mávl rukou, že nebylo moc poznat, jestli mává z marnosti nad jejími řečmi nebo na pozdrav. Lípla mu pusou na mrazem červenalou tvář jako poděkování za obětavou výpomoc a on se rychle rozběhl, protože z metra byl slyšet hluk příjíždějící vlakové soupravy.

„A pošli esemesku, až dojedeš,“ křikl ještě z dálky.

„Jak máma,“ vzdychla si Fany pobaveně. On snad doopravdy žárlí. Možná bych ho s tou Simčou přece jen měla nějak víc sblížit.

Fany se rozhlédla, jestli její blondatá kamarádka už dorazila, ale spatřila jen Nikol, která právě uklízela do brašny svou videokameru.

A jéje, napadlo Fany, to zase mám zdokumentované vítání s Katem. Ta Nikol si vážně nedá pokoj. Bez kamery ani ránu.

Ucítila, jak ji Kat ze zadu políbil na krk těsně pod krátkými vlasy, a s úsměvem se na něj ohlédla.

„Máš s sebou kytaru?“ zeptala se.

„Ne. Já ji fakt nepobral,“ zavrtěl hlavou.

„To nevadí, já ti říkala hned, že je to nesmysl. Lyže, snowboard a ještě kytaru...“

„Jirka a Petroš táhnou dokonce i běžky,“ prozradil Kat.

„Fakt? No, to jsou šílenci.“

Fany popošla k přátelům. Hlouček ji radostně přijal. Nikol se zrzavými vlasy deroucími se jí zpod vlněné čepice a s nepostradatelnou žvýkačkou v puse, pak ten její Robert, s kterým po rozchodu s Rostou chodí, Petroš s novým objevem ze Slovenska, v létě se sice hodně zajímal o ni, o Fany, ale musela uznat, že ta Slovena je vážně hezká, a konečně i trochu posmutnělý Jirka, jehož Diana předevčírem dostala takovou chřipku, že na odjezd do hor si musela nechat zajít chuť.

Z bývalé party šermířů, s kterými se Fany, Simča a Nikol o letních prázdninách seznámily při putování Kokořínským dolem k Máchovu jezeru, chyběli Milan a Radek. A ovšem Rosta, který se po nepochopitelné roztržce s Nikol celé partě důsledně vyhýbal.

Bujarý jásot Fany na přivítanou se ještě zdvojnásobil, když prozradila, že s sebou má tašku čerstvě osmažených řízků.

Blížila se sedmá hodina a hlouček lidí postávajících u nástupiště číslo šest, odkud odjíždějí autobusy do Liberce, pováživě narůstal.

„Neměli jsme si přece jen koupit místenky?“ rozhlédla se Nikol a vyfoukla obří bublinu.

„Ale ne, to se vejdeme,“ ujišťoval ji Robert a dal se do počítání hlav v davu. „Hmm... to bude v pohodě.“

„No jo, v pohodě, ale kde je Simča?“ namítla Nikol a vytáhla z kapsy mobil. „Už jste jí někdo volal?“

Fany zavrtěla hlavou, a tak Nikol rychle přeběhla prsty po klávesnici.

„Nebere to,“ oznámila pak nespokojeně. „Kde se, do prčic, zase courá?“

Autobus už byl přistaven. Řidič otevřel dvířka zavazadlového prostoru a Jirka se jako první sehnul pro svůj nadtížený batoh.

„Počkej,“ zarazila ho Fany. „Simča s tím svým tu ještě nejsou.“

„A to na ně jako budeme čekat? To snad ne!“

„Za patnáct minut jede další autobus,“ uklidňovala ho Nikol. „Jestli Simča zaspala... přece jim neujedeme?“

Jirka vztekle zafuněl, ale batoh položil zpátky na asfalt nástupiště.

„Ta blond fiflena je pořád stejná,“ huhlal přitom nespokojeně. „Jsou s ní jenom potíže.“

Autobus se naplnil a odjel bez nich.

Nakonec nechali odjet i ten další, protože Simča nestihla ani autobus v sedm třicet. Zato stihla poslat zoufalou esemesku:

ZASPALA JSEM. UZ JSME NA KARLA KU. JEN PRO VSECHNO NA SVETE POCKEJTE!!

„Teda jestli zase spala v natáčkách a nemohla si je ráno z hlavy vymotat, tak jí ty kudrny vlastnoručně skalpuju,“ vyhrožovala Nikol popuzeně. „Už druhej autobus v trapu! To jsem klidně mohla spát o půl hodiny dýl, a ne vstávat v pět ráno.“

„Když tu do osmi nebudou, tak jedeme bez nich,“ rozhodl Kat a zimomřivě si dýchl do prochladlých dlaní. „Chce někdo z bufetu přinést čaj?“

Chtěli všichni, takže holky nakonec hlídaly zavazadla a kluci se vydali na lov něčeho pro zahřátí.

Po jejich odchodu Petrošova krásná Slovenka hmátla do batohu a vytáhla nevelkou termosku s voňavým a vydatně se kouřícím obsahem.

„Tak čo, dámy, dáme si zatiaľ' samy niečo teplé? Boh vie, či chalani vôbec niečo prinesú,“ usmála se na Fany a Nikol.

Pak opatrně nalila do kelímku horký čaj.

„Není v tom rum?“ začichala Nikol potutelně.

„Rum?“ rozesmála se kráska. „Čo ti šibe? To je len trochu vylepšený čaj. Taký robí môj otec, keď ide s bratmi do Tatier.“

Musely uznat, že čaj připravený podle receptu jejího otce chutná skvěle.

„Ale před klukama to schovej,“ nabádala ji Nikol. „Oni by to všechno vyzunkli naráz.“

Slovenka souhlasně kývla a zasunula termosku zpátky do batohu. „Pozrite, nie je to tá vaša Simča?“ ukázala na dvojici postav řítící se s batohy na zádech a s lyžemi v rukou k stanovišti číslo šest.

„No konečně,“ vydechla Fany spokojeně. Pak ale překvapeně zatahala Nikol za rukáv:

„Vidíš to, co já?“

Nikol místo odpovědi práskla žvýkačkovou bublinu a rychle hmátla po videokameře.

„Tak jsme... tady, holky,“ sípala Simča udýchaně a vážně to vypadalo, že se jí zpod tlusté pletené čelenky řine pot. „Teda... já snad upadnu, vy na nás fakt čekáte. Jo, seznamte se, tohle je Manuel. Fany, Nikol a tohle je...“ rozpačitě se zadívala na krásnou Slovenku.

„Ja sa volám Marika. Som Petrošova baba, vieš?“